

Miskolc, 1898. november 11. – Cegléd, 1971. augusztus 8.

Apja miskolci MÁV-segédtsízt volt. Öt elemi végzett. 1913-ban a Diósgyőri Vasgyárba került öntőtanulónak. 1916 és 1918 között az orosz fronton volt. 1919-ben a boldvavölgyi zászlóalj 2. századának parancsnoka. Sajószentpéter környékén cseh fogságba esett, Josephstadtban volt fogságban. Hadifogolycserével került haza. 1921. január 10-étől 1921. december 31-éig büntetőszázadba osztották be, egy Putnok környéki téglagyárban földkitermelést végzett. 1922-ben szerelt le, visszatért a MÁVAG Diósgyőri Ógyárba, ahol belépett a vas és fémmunkások szakszervezetébe; bizalmi, majd vezetőségi tag, később alelnök lett. 1922-ben belépett a Magyarországi Szociáldemokrata Pártba, ahol a helyi pártvezetőség tagja lett. 1936-tól a miskolci törvényhatósági bizottság tagja. 1939-ben az SZDP Borsod vármegyei képviselőjelöltje. 1944-ben rendőri felügyelet alá helyezték, a nyilasok október 15-én Szilvásváradra internálták. 1945-ben belépett a Magyar Kommunista Pártba, részt vett a miskolci pártszervezet megszervezésében. Az Ideiglenes Nemzetgyűlésbe 1944. december 17-én választották be a szakszervezetek képviselőjeként. Tagja volt a Miskolci Nemzeti Bizottságnak és a vármegyei törvényhatósági bizottságnak. Az üzemi munkástanács, majd az üzemi bizottság elnöke; a vasgyár szociális osztályának vezetője. 1946-ban kizárták az MKP-ból, ezután visszavették a Szociáldemokrata Pártba, ahol 1948-ig a vidéki üzemszervezési osztály vezetője, s a Borsod vármegyei pártvezetőség tagja. A Magyar Dolgozók Pártjába nem vették át. 1947-ben a vasgyárból nyugdíjazták. 1950-ben megvonták nyugdíját, Sajóabonyban dolgozott. 1950 júliusában letartóztatták, 1956 márciusában szabadult. 1957 tavaszán rehabilitálták.